

[Krag.]

tænkt paa. Endvidere mener jeg ogsaa, at der bør indføres en vis Begrænsning af den højtærede Socialministers frie Dispositionsret paa dette Omraade.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning i Forbindelse med Sprogrensningen. I Lovforslagets § 13, Stk. 1, finder jeg først noget, som en Kasses Bestyrelse skal afholde sig fra, og dernæst finder jeg noget, som den „under alle Omstændigheder“ skal afholde sig fra. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvad Meningen er dermed, og jeg frygter, at Indsættelsen af disse Ord „under alle Omstændigheder“ i Virkeligheden vil bidrage til paa alle Punkter at afsvække den Pligt, som Kassebestyrelserne har, og som der er Tale om i det paagældende Stykke.

Jeg maa foruden at beklage, at en Passus, som jeg i Gaar omtalte, er udgaaet af denne Paragraf, ogsaa nævne, at jeg med megen Betænkelighed ser, at der ikke længere skal være Adgang til at optage i en Arbejdsløshedskasse Personer, som vel er arbejdsløse, men som ved deres Henvendelse til Kassen medbringer Garanti for, at der, hvis de optages i Kassen, er sikret dem Beskæftigelse af passende Varighed. Det har forekommet mange Gange i Arbejdsløshedskassernes Praksis, at Personer har stødt paa Vanskeligheder ved at finde Beskæftigelse, fordi Arbejdsgiveren som Betingelse for at give dem Arbejde forlangte Medlemskab af Arbejdsløshedskassen og denne paa sin Side som Betingelse for Optagelse krævede, at den vedkommende havde Arbejde, saaledes at vedkommende, om end han var aldrig saa arbejdsvillig og stod med aldrig saa god Sikkerhed for straks at kunne faa Arbejde, var kommet i et Dilemma, der fortsat holdt ham indenfor de arbejdsløses Skare. Jeg mener ikke, at Kasserne skal være omgærdet af Bestemmelser, som direkte opretholder Arbejdsløshed, selv om man har Sikkerhed for at kunne bringe denne til Ophør gennem Arbejde af passende Varighed, og naar dette vil blive Tilfældet, synes det mig, at den højtærede Minister i Lovforslaget burde have opretholdt den gældende Lovs Bestemmelser, som sikrer imod, at saadant kan finde Sted. Jeg kan ikke undlade at bemærke, at ogsaa her sporer jeg en Indflydelse, som jeg synes er uheldig. Jeg ved meget vel, at man fra Fagforbundets Side har været imod den hidtidige Bestemmelse, men den højtærede Minister burde ikke have laant Øre dertil, thi hvad kan det nytte, at den højtærede Minister besidder sin saa højt lovsungne Sagkund-

skab, hvis han ikke er fri i Anvendelsen af denne?

Jeg ved ikke rigtig, om de Ændringer, der er foreslaaet i § 15, er reelle eller formelle, men en Realitet ligger der formodentlig i dem, idet Direktørens Indflydelse paa, at Kasserne opkræver fornødent Kontingent til at opfylde deres Forpligtelser, er udtrykt under andre Former og vistnok ogsaa i Realiteten afsvækket. Direktørens Stilling til dette Spørgsmaal gøres nu afhængig af den Stilling, som Arbejdsnævnet indtager, og den Stilling, som Ministeren indtager, paa en anden Maade, end det hidtil har været Tilfældet. Jeg maa anse dette for uheldigt, thi i de gode Arbejdstider gælder det netop om at faa Kassernes Økonomi konsolideret, medens Kasserne og deres Ledelse er tilbøjelige til at ræsonnere som saa: Naar vi skal føle Trykket af Kassekontingentet stærkt i Arbejdsløshedsperioder og ogsaa skal føle det stærkt i Arbejdsperioder, hvornaar kan vi saa vente en Lettelse? Tendensen er i Virkeligheden fra Kasseledelsernes Side den i de i beskæftigelsesmæssig Henseende gode Tider at søge Kontingentet mindsket, Byrden lettet, og dette er højt forstaaeligt og saare menneskeligt; men det tjener jo ikke til at underbygge Kassernes Økonomi. Derfor forekommer Bestemmelsen om Direktørens afgørende Indflydelse paa denne Sag mig at være værdifuld; og jeg henstiller derfor til den højtærede Minister, at han tager under villig Overvejelse paa dette Punkt at forblive ved de hidtil gældende Bestemmelser.

§ 16 er jo en Hovedparagraf; og der har jeg med Tilfredsstillelse noteret, at det grundlæggende Princip for Fordelingen af det offentlige Tilskud til Arbejdsløshedskasserne opretholdes. I 1927 øgede man Tilskuddet fra Stat og Kommune til de økonomisk svagest stillede Grupper af Arbejdere og formindskede Tilskuddet til de økonomisk gunstigst stillede. Nu gaar man for saa vidt den modsatte Vej, i hvert Fald relativt taget; thi for de svagest stillede forhøjer man Tilskudsprocenten fra det offentlige fra 70 pCt. af Medlemskontingentet til 100 pCt.; men for de bedst stillede forhøjer man dette Bidrag fra 15 pCt. af Medlemsbidraget til 40 pCt. Det vil sige, at de økonomisk svagest stillede faar en Forhøjelse af den offentlige Støtte med 30 pCt.; men de økonomisk bedst stillede faar en Forhøjelse paa 270 pCt. Er det nu egentlig, naar man vil opretholde Principet, og naar man erkender ved dets Opretholdelse, at man maa lægge det saaledes til Rette, at de, der er økonomisk